

Ismerheti magát egy nő istenigazából,
ha nem ismeri az anyját?

Téli kert

A Netflixeen is sikeres
#1 *New York Times* bestseller
Szentjánosbogár lányok
szerzőjétől

*fine
selection*

KRISTIN HANNAH

KRISTIN HANNAH

Téli
kert

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Férjemnek, Benjaminsnak, mint mindig;
édesanyámnak – bárcsak többet meghallgattam
volna a te élettörténetedből,
amikor megvolt rá a lehetőségem;
apukámnak és Debbie-nek – köszönet az életre szóló
utazásért, és a még tovább tartó emlékekért;
és az én szeretett Tuckeremnek – annyira büszke vagyok rád!
A te kalandod még csak most veszi kezdetét.*

„Nem... ez nem én vagyok. Valaki más szenved helyettem.
Én nem bírnék el ennyit... Azt meg, ami történt,
fekete posztóval beborítsátok!
És vigyétek ki innen a lámpát! ...
éj van.”

– ANNA AHMATOVA: *REKVIEM* (RÉSZLET)
RAB ZSUZSA FORDÍTÁSA

PROLÓGUS

1972

A bban a fagyos évszakban, amikor a vizet jégpáncél fedte, és minden lélegzet láthatóvá vált, a hatalmas Columbia folyó partján a Belije Nocsi¹ nevet viselő gyümölcsöskert csöndbe burkolózott. Alvó almafák sorakoztak benne, ameddig a szem ellátott, szívós gyökereik mélyre kígyóztak a hideg, termékeny talajban. Ahogy a hőmérséklet lezuhant, és a szín elszivárgott a földből és az égből, a fehérre változott táj egyfajta téli vakságot okozott, az egyik napot nem lehetett megkülönböztetni a rá következőtől. Minden megfagyott, törékennyé vált.

Ám sehol sem volt a hideg és a csend szembeötlőbb, mint Meredith Whitson saját otthonában. Már tizenkét évesen észrevette az emberek között felgyülemelő űrt. Arra vágyott, hogy az ő családja is olyan legyen, mint amilyeneket a televízióban látott, ahol minden tökéletesnek tűnt, és mindenki jól kijött egymással. Senki, még a hön szeretett édesapja sem értette, hogy ő gyakran milyen magányosnak érezte magát e között a négy fal között, és milyen láthatatlannak.

Másnap este azonban mindez megváltozik majd.

Meredith zseniális tervet eszelt ki. Írt egy színdarabot az édesanyja egyik tündérmeséje alapján, és be fogja mutatni az évente megtartott

---

¹ Fehér Éjszakák. (orosz)

karácsonyi partin. Ez pont olyan dolog volt, ami akár *A Partridge család*² egyik epizódjában is megtörténhetne.

– Miért nem lehetek én a főszereplő? – siránkozott Nina. Már legalább tizedszer tette föl ezt a kérdést, amióta Meredith befejezte a szöveggönyt.

Meredith hátrafordult a székében, és lepillantott kilencéves hűgára, aki a hálószobájuk fapadlóján kuporogva egy mentazöld kastélyt pingált egy régi lepedőre.

Meredith az alsó ajkába harapott, hogy ne fintorodjon el. A kastély szörnyen keszekuszára sikerült, egy csöppet sem volt jó.

– Muszáj megint megbeszélünk ezt, Nina?

– De *miért* nem lehetek én a parasztlány, aki hozzámegy a herceghez?

– Tudod jól, hogy miért. Jeff játssza a herceget, ő pedig tizenhárom éves. Bután néznél ki mellette.

Nina beletette a festékes ecsetét egy üres leveskonzervdobozba, majd visszaült a sarkára. Rövid, fekete hajával, ragyogó zöld szemével és fehér bőrével a tökéletes mása volt egy kis tündérmanónak.

– Jövőre lehetek én a parasztlány?

– Naná! – Meredith elvigyorodott.

Tetszett neki az az elképzelés, hogy talán családi hagyományt teremt. Minden barátjánál voltak ilyenek, csak a Whitsonoknál nem, ők mindig kilógtak a sorból. Ünnepekkor hozzájuk nem érkezett rokonok áradata, nem került pulyka az asztra hálaadáskor, sem sonka húsvétkor, és nem voltak rendszeresen elmondott imáik. A csudába, hiszen még azt sem tudták biztosan, hány éves az anyukájuk!

Mindennek az állt a háttérében, hogy anyu oroszok született, és egyedül érkezett ebbe az országba. Legalábbis apu ezt mondta. Anyu nem sokat árult el önmagáról.

Mereditht váratlanul érte az ajtón felhangzó kopogás. Pont akkor pillantott fel, amikor az édesapja és Jeff Cooper beléptek a szobába.

A lány úgy érezte magát, mint azok a hosszú, petyhüdt lufik, amiket lassacskán megtöltenek levegővel, és minden fújás után új alakot öltenek – ebben az esetben ez a lélegzet Jeffrey Cooper személyét jelentette. Negyedik osztályos koruktól fogva számított a legjobb barátjának, de az

---

² 1970 és 1974 között sugárzott amerikai tévésorozat, egy popzenészcsalád humoros kalandjairól.

utóbbi időben valahogy más volt a közelében lenni. Felvillanyozó. Néha, ha a fiú ránézett, Meredith alig bírt levegőt venni.

– Pont időben jössz a próbához!

Jeff az egyik lélegzetelállító mosolyával válaszolt.

– Csak Joey-nak meg a srácoknak ne szólj róla! Nem győznének székálni miatta.

– Apro pó, próba – szólalt meg Meredith apja, miközben beljebb lépett. Még mindig a munkaruháját viselte, barna sportöltönyt narancssárga díszvarrással. Meglepő módon nem bujkált mosoly bozontos, fekete bajusza mögött vagy a szemében. Előretartotta a szövegkönyvet. – Ez az a darab, amit előadtok?

Meredith fölkel a székből.

– Szerinted tetszeni fog neki?

Nina is felállt. Szív alakú arcocskája rá nem jellemző ünnepélyességet tükrözött.

– Tetszeni fog neki?

A három családtag egymást nézte a Picasso stílusában festett zöld kasztyú és az ágyra terített jelmezek fölött. Az igazság, amit mindössze a pillantásukkal közvetítettek egymásnak, az volt, hogy Ánya Whitson hideg természetű nő; amennyi melegség akadt benne, azt a férje számára tartogatta. A lányainak alig valamicske jutott. Amikor még kisebbek voltak, apu megpróbált úgy tenni, mintha nem így lenne, elterelni a figyelmüket, mint valami varázsló, és elbűvölni őket a saját figyelme fényével, ám, mint minden illúzió esetén, a valóság végül kibukott mögüle.

Így aztán mind jól ismerték Meredith kérdésének az értelmét.

– Nem tudom, Meredinci – felelte apu, és zsebébe nyúlt a cigarettájáért. – Az anyátok meséi...

– Imádom, amikor meséli őket – szólt közbe Meredith.

– Egyedül csak ilyenkor beszél igazán hozzánk – tette hozzá Nina.

Apu rágyújtott egy cigarettára, aztán egy sűrű füstbodoron keresztül rájuk nézett, összehúzva barna szemét.

– Igen – fújta ki a füstöt. – Csak hát...

Meredith az apja felé indult, ügyelve, hogy ne taposson rá a festményre. Jól értette a habozását; igazából sohasem tudta egyikük sem, hogy mi borítja ki anyut, ezúttal azonban Meredith biztosra vette, hogy ismeri a választ.

Ha létezett olyasmi, amit az anyjuk szeretett, az ez a tündérmese volt, a vakmerő parasztlányról, akinek volt mersze beleszeretni egy hercegbe.

– Összesen tíz perc, apu! Lemértem! Mindenkinek tetszeni fog!

– Akkor jól van – jött végre a válasz.

Meredithben büszkeség és remény buzgott fel. Most az egyszer nem olvasással fogja tölteni a partit a nappali egy árnyékos zugában, vagy mosogatással a konyhában. Ehelyett az anyja figyelmének a központjában áll majd. Ez a darab be fogja bizonyítani, hogy mennyire odafigyelt minden egyes szóra, amit anyu valaha kiejtett a száján, még arra a halkán, sötétben, meseidőben kimondott kevésre is.

A következő óra során Meredith a színészeit instruálta, miközben végigvették a darabot, bár voltaképpen egyedül Jeffnek kellett segítség. Ő meg Nina évekig hallgatták az anyjuk tündérmeséjét.

Később, amikor a próba véget ért, és mindenki ment a maga útjára, Meredith tovább munkálkodott. Egy transzparenst készített, amelyen ez állt: CSAK EGYETLEN ESTE: ELŐADÁS AZ ÜNNEP ALKALMÁBÓL, és hármójuk neve. Feljavította a festett hátteret (képtelenség volt teljesen rendbe hozni; Nina mindig túlmént a körvonalakon színezés közben), aztán elhelyezte a nappaliban. Amikor a díszlet elkészült, flittereket erősített a tüll balettszoknyából sikerített hercegnőruhára, amit majd a darab végén fog viselni. Már majdnem hajnali kettő volt, mire ágyba bújt, és még akkor is hosszú időbe telt, mire el bírt aludni az izgatottságtól.

A következő nap látszólag lassan telt, de végül este hatkor elkezdtek szállingózni a vendégek. Nem gyűlt össze nagy társaság, csak a szokásos emberek: a gyümölcsösben dolgozó férfiak és asszonyok a családjukkal, néhány szomszéd, valamint apu egyetlen élő rokona, a nővére, Dora.

Meredith a lépcső tetején ült, onnan leskelődött lefelé a bejáratra. Lábalával a lépcsőt ütögette, azon töprengve, mikor kerüljön majd sor az ő belépőjére.

Pont, amikor felállni készült, kongó, csörömpölő hangot hallott.

Jaj, ne! Talpra pattant, és lerohant a lépcsőn, de elkésett.

Nina a konyhában egy fazekat vert egy fémkanállal, és azt kiáltozta:

– Műsoridő!

Senki nem volt képes Ninához foghatóan elorozni a rivaldafényt.

A vendégek némi nevetgélés közben átvonultak a konyhából a napaliba, ahol a festett kastély a robusztus kandalló melletti alumínium vetítőlámpáról lógott le. Jobb oldalon óriási karácsonyfa állt, bolti karácsonyfaágokkal és az évek során Nina meg Meredith által készített díszekkel dekorálva. A festmény előtt volt a „színpad”: egy kis fahíd feküdt a parkettán, egy kartonpapírból készített utcai lámpa társaságában, aminek a tetejére ragasztószalaggal egy zseblámpát erősítettek.

Meredith letompította a világitást a szobában, felkapcsolta a zseblámpát, aztán elbújt a festett háttér mögött. Nina meg Jeff már ott várakoztak a jelmezükben.

A hely csak egy picike visszavonultságot nyújtott. Ha oldalra hajolt, megpillanthatott pár vendéget, akik szintén látták őt, de azért mégis adott egy kevés elkülönülést. Amikor a szoba elcsendesült, Meredith nagy levegőt vett, és belefogott a narrációba, amit oly aprólékosan fogalmazott meg.

– A lány neve Vera, egy szegény parasztleány ő, egy senki. Egy varázslatos birodalomban él, amit Hókirályságnak hívnak, ám szeretett országát a halál fenyegeti. Valami gonosz érkezett erre a földre; a macskaköves utcákon fekete hintóknak gördül végig, amiket egy sötét, gonosz lovag küldött, hogy mindent elpusztítson.

Meredith kilépett a színpadra, ügyelve rá, nehogy megbotoljon hosszú, többretegű szoknyájában. Végigpillantott a vendégeken, és meglátta az édesanyját a szoba hátsó részében. Még az emberek közepette is valahogy kitűnt magányosságában, szép arcát cigarettafüst ködösítette el. Kivételesen egyenesen Meredithre nézett.

– Jöjj, húgom! – mondta Meredith hangosan, az utcai lámpa felé húzódva. – Nem hagyhatjuk, hogy ez a hideg az utunkba álljon.

Nina lépett elő a függöny mögül. Szakadt hálóinget viselt, a haját egy kendő takarta, és a kezét tördelve lesett fel Meredithre.

– Gondolod, hogy a Fekete Lovag az? – rikoltotta, nevetést fakasztva a nézőkből. – Az ő ártó varázslata miatt van ilyen hideg?

– Nem, dehogya. Én apánk elvesztése miatt fázom. Vajon mikor tér vissza? – Meredith a homlokához nyomta a kézfejét, és drámaian felsóhajtott: – Manapság mindenütt ott járnak a hintók. A Fekete Lovag hatalma egyre nő... az emberek a szemünk előtt változnak füstté...

– Nézd! – mutatott Nina a festett kastély felé. – A herceg! – Sikerült áhítatos hangot megütnie.

Jeff érkezett meg a kis színpadon kijelölt helyére. Kék zakójában és farmernadrágjában, búzaszőke haján az olcsó aranykoronával olyan csinosan festett, hogy Meredithnek egy pillanatra kiröppent a fejéből a szövege. Tudta, hogy a fiú zavarban van és kényelmetlenül érzi magát – a pirosság az arcán egyértelműen elárulta ezt –, de ennek ellenére itt állt, bebizonyítva, hogy igazi jó barát. És úgy mosolygott rá, mintha Meredith valóban hercegnő volna.

Egy pár selyemrózsát nyújtott felé.

– Két rózsát szakítottam neked – mondta Meredithnek reszelős hangon.

A lány megérintette a fiú kezét, ám mielőtt elmondhatta volna a szövegét, hangos csattanás hallatszott.

Meredith megpördült, és az anyját látta meg az embercsoport közepén, mozdulatlanul, az arca elsápadt, kék szeme szikrázott. Vér csöpögött a kezéről. Eltörte a koktélos poharát, és Meredith ebből a távolságból is észrevette, hogy egy szilánk meredezik ki a tenyeréből.

– Elég! – mondta az asszony élesen. – Ez aligha egy partira illő szóra-koztatás.

A vendégek nem tudták, mit tegyenek; egyesek felálltak, mások ülve maradtak. A szobában síri csend lett.

Apu odaküzdötte magát anyuhoz. Átkarolta és magához vonta. Vagy legalábbis megpróbálta; az asszony azonban nem engedelmeskedett, még az ő kedvéért sem.

– Sosem kellett volna elmondanom nektek azokat a nevetséges meséket – mondta anyu, orosz akcentusa a haragtól metszővé vált. – Megfeledkeztem arról, milyen romantikusak és üresfejűek tudnak lenni a kislányok.

Meredith a megalázottságtól mozdulni sem bírt.

Nézte, ahogy az apja átvezeti az anyját a konyhába, ahol alighanem egyenesen a mosogatóhoz vitte, és nekiállt megtisztogatni a kezét. A vendégek úgy hagyták el a szobát, mintha az a *Titanic* volna, ők pedig a bejárat ajtó mögött felhalmozott mentőcsónakokért versenyeznének.

Egyedül Jeff figyelte Mereditht, és a lány látta, mennyire együttérez vele. Felé indult, még mindig a kezében tartva a két rózsát.

– Meredith...

A lány félrelökte, és kiszaladt a szobából. Az előszoba végénél csúszkálva megállt egy árnyékos sarokban, és csak állt ott, vadul zihálva, könnyektől égő szemmel. Hallotta az apja hangját a konyha irányából; mérges feleségét próbálta lecsillapítani. Egy perccel később egy ajtó kattant, és Meredith tudta, hogy Jeff hazament.

– Mit csináltál? – kérdezte Nina halkán, mellé lépve.

– Ki tudja? – mondta Meredith, megtörölve a szemét. – Akkora egy szemét!

– Ez csúnya szó!

Meredith hallotta a remegést Nina hangjában, és tisztában volt vele, mennyire küszködik a húga, hogy ne sírja el magát. Lenyúlt, és megfogta a kezét.

– Most mit csináljunk? Kérjünk bocsánatot?

Meredithnek önkéntelenül eszébe jutott a legutóbbi alkalom, amikor feldühítette az anyját, és aztán bocsánatot kért tőle.

– Nem fogja érdekelni, hidd el.

– Akkor mit csináljunk?

Meredith igyekezett annyira felnőttesnek érezni magát, mint aznap reggel, csakhogy elszállt a magabiztossága. Tudta jól, mi történik majd: apu lenyugtatja anyut, aztán majd feljön az ő szobájukba, megneveteti őket, átöleli az erős, nagy karjával, és azt mondja, hogy anyu nagyon szereti mindkettőjüket. Mire elmondja az összes viccét és történetét, Meredith eljut odáig, hogy kétségbeesetten hinni akar ebben. Ismét.

– Azt tudom, hogy én mit fogok tenni – szólalt meg, végigmenve az előszobán a konyha irányába, amíg oldalról meg nem pillantotta anyut. – Soha többé nem hallgatom meg a hülye meséit!

„Bolyongunk egyre, kéz a kézben,
nem tudunk elszakadni még.
Szótlán tűnődsz. Nem szólok én sem.
Sötétedik az esti ég.”

– ANNA AHMATOVA: *HÁZ A HÓBAN* (RÉSZLET)
RAB ZSUZSA FORDÍTÁSA

EGY

2000

Ilyen negyvenévesnek lenni? Komolyan? Az elmúlt évben Meredith kisasszonyból asszonyommá vált. Csak úgy, minden átmenet nélkül. S ami még rosszabb, a bőre elkezdett veszíteni a rugalmasságából. Parányi ráncok jelentek meg ott, ahol valaha simaság volt. A nyaka is kétséget kizáróan megvastagodott. Még nem kezdett el őszülni; legalább ennyi kegy megadatott. Gesztenyeszínű haja, amit praktikus, vállig érő bubifrizurában viselt, még mindig dús és fényes volt. A szeme azonban elárulta. Fáradtnak látszott, és nem csupán reggel hatkor.

Elfordult a tükörtől, levette a régi pólóját, majd bokazoknit húzott, és belebújt egy fekete melegítőnadrágba meg egy hosszú ujjú, fekete pólóba. Haját tömzsi lófarokba fogta, aztán kiment a fürdőszobából, át a besötétített hálószobába, ahol a férje horkolásának lágy futamai majdnem rávették, hogy vissza akarjon mászni az ágyba. A régi szép időkben pont ezt tette volna, és jól odabújt volna a férjhez.

A szobát elhagyva becsukta maga mögött az ajtót, majd végigment a folyosón a lépcső felé.

Néhány rég elavult éjszakai lámpa halvány ragyogásában elhaladt a gyerekei hálószobái előtt. Nem mintha még mindig gyerekek lettek volna. Jillian már betöltötte a tizenkilencet, és a Kaliforniai Egyetem másodéves

hallgatójaként az orvosi hivatásról álmodott, Maddy pedig – Meredith kicsikéje – tizennyolc éves volt, elsőéves a Vanderbilten. Nélkülük a ház – és Meredith élete – üresebbnek és csendesebbnek érződött, mint amire számított. Csaknem húsz éven át szentelte magát annak, hogy olyan édesanya legyen, amilyen neki nem adatott meg, és működött a dolog. Ő meg a lányai a legjobb barátokká lettek. A távollétükben elhagyatottan sodródott, és kicsit haszontalannak érezte magát. Tudta, hogy ez butaság. Szó sem volt arról, hogy ne lett volna rengeteg tennivalója. Csak hiányoztak a lányok, ez minden.

Mozgásban tartotta magát. Az utóbbi időben ez tűnt a legjobb módszernek ahhoz, hogy megbirkózzon a dolgokkal.

A földszinten megállt a nappaliban annyi időre, hogy bedugja a konnektorba a karácsonyfa égősorát. Az előszobában a kutyák csaholva és farkcsóválva felugráltak rá.

– Luke, Leia, ne ugráljatok! – szidta le a huskykat, majd megvakargatta a fülüket, és a hátsó ajtóhoz terelte őket.

Amikor kinyitotta az ajtót, bezúdult a hideg levegő. Az éjszaka ismét havazott, és noha továbbra is sötét uralkodott ezen a december közepi reggelen, ki tudta venni az út és a mező halvány gyöngyházzsínét. A lélegzete páracsóvákban csapódott ki.

Mire mind odakint voltak és nekilendültek az útnak, az óra 6:10-et mutatott, az égbolt pedig mélybordóval átítatott szürke színt vett föl.

Épp idejében.

Meredith először lassan futott, szoktatva magát a hideghez. Mint minden hétköznapi reggel, a kavicsos úton futott végig, ami az ő házuktól lefelé indulva elhaladt a szülei háza mellett, majd a régi egysávos úton folytatta, ami nagyjából másfél kilométer után a dombon végződött. Meredith onnan egy hurkot írt le a golfpályáig és vissza. Egész pontosan négy mérföldet. Ezt a reggeli rutint ritkán hagyta ki; nem is volt más választása. Mindene természetből fogva nagyra sikeredett. Magas volt, széles vállú, gömbölyded a csípője és nagy a lába. Még a vonásai is eltűzöttnek tűntek sápadt bőrrű, ovális arcához – a Julia Roberts-féle száj, az óriási barna szemek, a tömött szemöldök és a sűrű hajzat. Kizárólag az állandó edzés, az étrendjére való odafigyelés, a jó hajápoló szerek és egy ipari méretű szemöldökcsipesz tarthatták karban a kinézetét.

Miközben visszaért a saját útjukra, a felkelő nap megvilágította a hegyeket, és hósípkás csúcsaikat levendulalilába meg rózsaszínbe vonta.

Mindkét oldalon csupasz, nyurga almafák ezrei sorakoztak, amik úgy néztek ki a hóban, mint barna öltések egy fehér anyagon. Ez a termékeny földdarab már ötven éve a családjuk tulajdonában volt, és a közepén ott állt az a ház, büszkén felmagasodva, amelyben felnőtt. Belije Nocsi. Még a félhomályban is nevetségesen nem odaillőnek és hivalkodónak látszott.

Meredith tovább futott felfelé a dombon, egyre gyorsabban és gyorsabban, amíg már alig kapott levegőt, és szúrt az oldala.

A saját házuk verandáján torpant meg. A völgyet ez idő alatt már fényes, aranyló világosság töltötte be. Az asszony megetette a kutyákat, majd felsietett az emeletre. Pont akkor lépett be a fürdőszobába, amikor Jeff kifelé tartott. Mindössze egy törülközőt viselt, őszülő szőke hajából még csöpögött a víz, ahogy oldalra fordult, hogy átengedje, épp, amikor Meredith is ugyanezt tette. Egyikük sem szólt egy szót sem.

7:20-ra Meredith már a haját szárította, és 7:30-ra – tökéletesen időben – már munkához öltözve, fekete farmerben és szűkített fazonú, zöld blúzban feszített. Egy kis szemceruza, némi pirosító és szempillaspírál, egy réteg rúzs, és máris menetre készen állt.

A földszinten a konyhaasztalnál talált rá Jeffre, aki a szokásos székében ült és a *New York Timest* olvasta. A kutyák a lábánál szundikáltak.

Meredith a kávéskannához lépett, és öntött magának egy csészével.

– Töltsen újra a tiédet?

– Jó lesz így is – felelt Jeff, föl sem nézve.

Meredith szójatejet kevert a kávéjába, és figyelte, ahogy az színt vált. Az ötlött fel benne, hogy ő meg Jeff az utóbbi időben csak bizonyos távolságtartással beszélnek egymáshoz, mint az idegenek – vagy a kiábrándult párok –, és kizárólag a munkáról vagy a gyerekekről. Tétlenül állodogálva megpróbálta visszaidézni az utolsó alkalmat, amikor szerelmeskedtek, de nem járt sikerrel.

Ez talán normális. Persze hogy az. Ha az ember már olyan hosszú ideje házas, mint ők ketten, elkerülhetetlen, hogy legyenek csendesebb időszakok. Néha mégis elszomorította annak az emléke, hogy valaha milyen szenvedélyesen viselkedtek. Az első randevújukkor tizennégy éves volt (*Az ifjú Frankensteint* mentek el megnézni, ami még most is az egyik

kedvencüknek számított), és őszintén szólva akkortájt nézett utoljára rá egy másik fiúra. Ha erre gondolt, most különösnek találta; nem tartotta magát romantikus alkatnak, de gyakorlatilag első látásra lett szerelmes. Jeff olyan régóta a részének számított, ameddig csak vissza tudott emlékezni.

Korán összeházasodtak – igazából túl korán is –, és követte a fiút egy főiskolára Seattle-be, ahol esténként és a hétvégeken füstös bárokban dolgozott, hogy kifizethesse a tandíjat. Boldog volt a zsúfolt, kicsi, egyetemi kerületi apartmanjukban. Aztán felsőévesként teherbe esett. Először halálra rémült. Attól félt, hogy ő is olyan, mint az anyja, és nem jó ötlet szülővé válnia. Ám aztán a legnagyobb megkönnyebbülésére felfedezte, hogy ő az anyjának pont a tökéletes ellentéte. Ebben talán a segítségére volt a fiatalága. Isten a tudója ugyanis, hogy anyu nem fiatalon szülte őt.

Jeff a fejét ingatta. Picurka gesztus volt, mozdulatnak is alig tekinthető, de Meredith észrevette. Mindig is rá volt hangolódva, és az utóbbi időben a kölcsönös kiábrándultságuk mintha valami hangot hozott volna létre, amolyan magas hangú sípszót, amit egyedül ő hallott meg.

– Mi az? – kérdezte.

– Semmi.

– Nem rázod a fejed, ha nincs semmi. Mi a gond?

– Kérdeztem tőled valamit az előbb.

– Nem hallottam. Kérdezd meg újra!

– Nem érdekes.

– Hát jó.

Fogta a kávéját, és átment az étkezőbe.

Ezt már vagy százszor megtette, ám ezúttal mégis, ahogy elhaladt a régmódi mennyezeti lámpa alatt, a rajta csüngő haszontalan, műanyag fagyönggyel, valahogy megváltozott a nézőpontja.

Mintha egy bizonyos távolságból látta volna önmagát – egy negyvenéves nő, kezében egy csésze kávéval nézi a két üres helyet az asztalnál, és a férjet, aki még mindig jelen van –, majd egy futó másodpercig eltűnődött azon, vajon milyen más életet élhetett volna ez a nő. Mi lett volna, ha nem tér haza, hogy a gyümölcsöst igazgassa és a gyerekeit nevelje? Mi lett volna, ha nem megy férjhez olyan fiatalon? Miféle nővé vált volna akkor?

Aztán az egész úgy pattant szét, mint egy szappanbuborék, és ismét ott találta magát, ahová tartozott.

- Hazaérsz vacsorára?
- Nem azt teszem mindig?
- Akkor hétkor – mondta Meredith.
- Természetesen – mondta a férfi, lapozva egyet. – Megbeszéltük.

Meredith nyolc órakor már az íróasztalánál ült. Szokás szerint ő érkezett meg elsőként, és körbejárt a raktárépület emeletén az irodai fülkék között, felkapcsolva a lámpákat. Elhaladt az apja irodája mellett – ami most üresen állt –, csak annyi időre állva meg, hogy egy pillantást vessen az ajtajánál levő plakettekre. Tizenhárom alkalommal szavazták meg az év termelőjének, és a versenytársak még mindig rendszeresen kértek tőle tanácsot. Nem számított, hogy már csak alkalmanként látogat el az irodába, és hogy tíz éve félig-meddig nyugdíjba vonult. Még mindig ő volt a Belije Nocsi gyümölcsöskert arca, az az ember, aki elsőként nevelt itt Golden Delicious almát a hatvanas évek elején, Granny Smith fajtát a hetvenes években, és síkra szállt a Braeburn és a Fuji fajtákért a kilencvenes években. A hűtőházi raktározásra vonatkozó tervezeti forradalmasították az üzletet, és segítettek lehetővé tenni a legkiválóbb almák exportálását a világcipiacra.

Meredith is kétségkívül kivette a maga részét a társaság fejlődésében és sikerében. Az ő vezetése alatt növelték meg a hűtőraktár méretét, és az üzleti tevékenységüknek mostanra nagy részét tette ki a más termelőknek biztosított raktározás. A régi, útszéli almaárus bódét ajándékbolttá alakította, amely helyben készült kézműves termékek, élelmiszer-különlegességek és Belije Nocsi-émléktárgyak százait kínálta. Az évnek ebben a szakaszában – az ünnepek alatt –, amikor több vonatrakományra való turista érkezett Leavenworthbe a világhírű fagyújtási ceremóniára, nem kevesen látogattak el az ajándékboltba.

Meredithnek most az első dolga az volt, hogy felvette a telefont, és felhívta a kisebbik lányát. Tennesseeben épp tíz óra múlt.

- Halló? – dörmögött bele Maddy a telefonba.
- Jó reggelt! – mondta Meredith derűsen. – Úgy hallom, valaki elaludt.

– Ó! Anyu! Szia! Múlt éjszaka sokáig fent voltam. Tanultam.

– Madison Elizabeth. – Meredithnek csak ennyit kellett mondania a véleménye kinyilvánítására.

Maddy felsóhajtott.

– Oké. Egy Lambda Chi-partin voltam.

– Tudom, hogy mennyi a szórakozási lehetőség, és mennyire ki akarod élvezni a főiskolai élet minden pillanatát, de jövő héten lesz az első záróvizsgád. Kedden reggel, nem igaz?

– De, igen.

– Meg kell tanulnod egyensúlyt teremteni az iskolai munka és a szórakozás között. Úgyhogy emeld ki a liliumfehér popódat az ágyból, és eredd órára! Ez is egy életkézség: egész éjszaka bulizni, de mégis időben felkelni.

– Nem lesz vége a világnak, ha kihagyok egyetlen spanyolórát!

– Madison.

Maddy elnevette magát.

– Oké, oké, kelek már! Kezdő spanyol, jövök már! *Hasta la vista...* bébi.

Meredith mosolygott.

– Csütörtökön felhívlak megkérdezni, hogy sikerült a beszéded. Te pedig hívd föl a nővéred! Éppen a szerveskémia-tesztje miatt rágja a körmét.

– Rendszerben, anyu. Szeretlek!

– Én is szeretlek, hercegnőm!

Meredith letette a telefont. Most már jobban érezte magát. A következő három órában nyakig belemerült a munkába. Éppen a legutolsó terményjelentést olvasta újra, amikor felzűmmögött a házi telefonja.

– Meredith? Az édesapád keres az egyes vonalon.

– Kösz, Daisy! – Fogadta a hívást. – Szia, apu!

– Anyu meg én szeretnénk tudni, el tudsz-e jönni hozzánk ma ebédre.

– Dugig vagyok munkával, apu...

– Kérlek!

Meredith sosem volt képes nemet mondani az apjának.

– Hát jól van. De egyig vissza kell érnem.

– Príma – mondta a férfi, és a lánya kihallotta a hangjából, hogy mosolyog.

Meredith letette a házi telefont, és folytatta a munkáját. Mostanában a magas kínálat és az alacsony kereslet, valamint az export- és szállítási költségek megugrása miatt tűzoltással töltötte a napjait: egyik vészt hártotta el a másik után, és ez a nap sem számított kivételnek. Mire elérkezett a dél, a feszültségtől durva tenziós fejfájása alakult ki, és elkezdett dübörögni a tarkójáék. Mégis rámosolygott az alkalmazottjaira, miközben elhagyta az irodáját és átsétált a hideg raktárépületen.

Kevesebb mint tíz percen belül a szülei garázsa előtt állt meg a kocsijával.

A ház szinte mintha valami orosz tündérmeséből került volna oda tornyocskára emlékeztető, kétszintes tornáccával és kifinomult, faragott díszszegélyével. Különösen az évnek ebben a szakában keltett ilyen benyomást, amikor az ereszekon és a korlátokon karácsonyi égőfüzérek csillogtak. A kovácsolt rézből készült tető fényét aznap eltompította a szürke téli időjárás, de világos napokon úgy ragyogott, mint a folyékony arany. A magas, elegáns nyárfákkal körülvett, és a völgyre néző enyhe emelkedőn álló ház olyan hírnévnek örvendett, hogy a turisták gyakran megálltak lefényképezni.

Meredith anyjára aztán rá lehetett bízni, hogy valami ilyen lehetetlen módon oda nem illő épületet tervezzen. Egy orosz dácsa, avagy nyári lak, Washington állam nyugati részén. Még a gyümölcsös neve is abszurdum. Belije Nocsi.

Még hogy Fehér Éjszakák! Az éjszakák itt olyan sötétek voltak, mint a friss szurok.

Nem mintha anyut izgatta volna a környezete. Keresztülvitte az akaratát, és kész. Akármire vágyott is Ánya Whitson, azt a férje megadta neki, ő pedig nyilvánvalóan egy tündérkastélyra áhítozott, meg egy kiejthetetlen orosz nevű gyümölcsöskertre.

Meredith kopogott, majd bement. A konyha üres volt, csak egy nagy fazék leves fortyogott a tűzhelyen.

A nappaliba a szoba északi végének kétemeletnyi magas, csupa ablakból álló, köríves falán – a híres Belije Nocsi-tornyon – át özönlött be a fény. A faparketta attól az aranyló méhviasztól csillogott, aminek a használatához anyu ragaszkodott, hiába változtatta ez korcsolyapályává a padlót, ha zokniban próbált az ember végigmenni rajta. A központi falat

óriási kőkandalló uralta; körülötte gazdagon kárpitozott szófák és fotelek csoportja állt. A kandalló fölött egy havas mezőn átvágó orosz trojkát – összeillő lovak által húzott, romantikus megjelenésű szánt – ábrázoló festmény függött. Tiszta *Doktor Zsivágó*. Balra a festménytől orosz templomok képei, többtucatnyi, ezek alatt pedig az anyja „szent sarka”, ahol egy asztalkán antik szentképek sorakoztak, és egész évben égett egy szál gyertya.

Meredith a szoba hátsó részében találta meg az apját, a gazdagon feldíszített karácsonyfa mellett, a kedvenc helyén. Elnyújtózva feküdt a heverő burgundiszínű moherpárnáin, és olvasott. A haja – már amennyi megmaradt nyolcvanöt éves korára – fehér pamacsokban állt el rózsaszínű koponyájától. A napon töltött túl sok évtized foltokat festett és redőket vont a bőrére, és még akkor is úgy nézett ki, mint egy basset hound, ha mosolygott, de ez a szomorkás arc senkit nem csapott be. Mindenki rajongott Evan Whitsonért. Őt lehetetlenség volt nem szeretni.

Amikor Meredith belépett, a férfi arca felragyogott. Kinyújtotta a kezét, és alaposan megszorongatta a lányáét, mielőtt eleresztette.

– Édesanyád úgy fog örülni, hogy láthat.

Meredith mosolygott. Ezt a játékot játszották évek óta. Apu úgy tett, mintha anyu szerette volna Mereditht, Meredith pedig úgy tett, mintha elhinné ezt neki.

– Nagyszerű! Odafent van?

– Ma délelőtt nem tudtam visszatartani attól, hogy kimenjen a kertbe.

Meredith nem volt meglepve.

– Érte megyek.

Az apját ott hagyta a nappaliban, majd keresztülsétált a konyhán az elegáns ebédlőszobáig. A franciaajtók üvegén át hóval borított földeket látott, a távolban sokholdnyi alvó almafával. Közelebb, egy ötvenéves magnóliafa jégcsapokkal borított ágai alatt, egy kis, négyszögletű kert terült el, amit ódon kovácsoltvas kerítés határolt. Díszes kapuját barna indák fonták át; ha eljön a nyár, a kaput zöld levelek és fehér virágok áradata borítja majd el. Most zúzvara csillogott rajta.

És ott volt ő: a nyolcvanvalahány éves anyja, takarókba bugyolálva üldögélt a fekete padon az úgynevezett téli kertjében. Enyhén szállingózni kezdett a hó, parányi hópelyhek mosták a jelenetet impresszionista

festménnyé, amelyen semmi sem néz ki elég szilárdnak ahhoz, hogy megérinthessék. A szoborrá formázott bokrokat és az egy szem madáritatót hólepel takarta, ami a kertnek különös, nem e világi kinézetet adott. Nem meglepő módon, az anyja mindennek a kellős közepén ült mozdulatlanul, kezét az ölében összekulcsolva.

Gyerekkorában ez megijesztette Mereditht – az anyjának ez a magányossága –, de ahogy nőtt, előbb szégyenkezni, majd bosszankodni kezdett miatta. Egy anyja korában járó asszonymak semmi keresnivalója odakint, egymagában ücsörögve a hidegben. Anyja azt állította, a megromlott látása az oka a dolognak, de ezt Meredith nem vette be. Való igaz, hogy az anyjának nem volt színlátása – mindössze fehéret, feketét és szürke árnyalatokat látott –, de ezt Meredith már kislánykorában sem fogadta el jó indokként a semmibe való bámulásra.

Kinyitotta az ajtót, és kilépett a hidegbe. Csizmája a bokáig érő hóba süppedt; itt-ott jeges foltok ropogtak a felszín alatt, és nemegyszer kis híján elcsúszott.

– Nem kellene idekint lenned, anyu – mondta, amikor odaért az asszony mellé. – Tüdőgyulladást fogsz kapni.

– Nagyobb hideg kell ennél ahhoz, hogy én tüdőgyulladást kapjak. Hisz alig van fagyponat alatt.

Meredith a szemét forgatta. Az anyja mindig ilyesfajta nevetséges megjegyzéseket tett.

– Csak egy órám van az ebédre, úgyhogy jobb, ha most bejössz. – Hangja élesnek hatott a hulló hó puhaságában, és felnyögött, azt kívánva, bárcsak lágyabban ejtette volna a magánhangzókat és megzabolázta volna a tónusát. Mi volt az anyjában, ami a legrosszabbat hozta ki belőle? – Tudtatd egyáltalán, hogy apu elhívott ebédre?

– Hát persze – felelte az anyja, de Meredith kihallotta belőle a hazugságot.

Az idő asszony egyetlen könnyed mozdulattal emelkedett fel a padról, mint valami ősi istennő, aki megszokta, hogy tisztelik és imádják. Az arca figyelemre méltóan sima és ránctalan maradt, a bőre makulátlan és csaknem áttetszően fehér. Olyan csontozattal volt megáldva, amit más nők irigyeltek. De a szeme adta meg az igazi szépségét. A mélyen ülő, sűrű pillákkal szegélyezett szempár, ami feltűnő akvamarinkék színben játszott,

benne arany pöttyökkel. Meredith biztosra vette, hogy aki egyszer is látta ezt a szempárt, soha nem feledte el. Milyen ironikus, hogy egy ilyen bámulatos árnyalatú szem képtelen színeket látni.

Meredith megfogta az anyja könyökét, és elvezette őt a padtól; csak ekkor, befelé menet vette észre, hogy az asszony keze csupasz, és elkékült.

– Te jóisten! Tiszta kék a kezed! Kesztyűt kellene húznod ebben a hideg...

– Neked fogalmad sincs, mi a hideg.

– Mindegy, anyu. – Meredith ösztökélte az anyját fel a hátsó lépcsőn, és be a ház melegébe. – Talán kellene venned egy fürdőt, hogy átmelegedjél.

– Nem akarok átmelegedni, köszönöm. December tizennegyedike van.

– Hát jó – adta be a derekát Meredith, miközben nézte, ahogy az anyja reszketve odamegy a tűzhelyhez, megkeverni a levest. A kopott gyapjú-takaró a padlóra esett, sűrű halmot formálva az asszony körül.

Meredith megterítette az asztalt, és pár becses pillanatig neszezés töltötte be a helyiséget, legalább némi illúzióját adva az emberek közti kapcsolatnak.

– Hölgyeim – jött be apu a konyhába. Sápadtak és gyöngének nézett ki, egykor oly széles vállát a fogyás szinte teljesen lefarigcsálta. Előrébb lépve egy-egy kezét a két asszony vállára tette, és közel húzta Mereditht meg anyut. – Úgy szeretem, amikor együtt ebédelünk!

Anyu mereven elmosolyodott.

– Akárcsak én – jelentette ki azon a katonás, akcentusos hangján.

– És én – csatlakozott Meredith.

– Remek! Remek! – Apu biccentett, és az asztalhoz ült.

Anyu odavitt egy tálcányi még meleg, feta sajtos kukoricakenyeret felszeletelve, vajjal megcsepegtetve, minden tányérra tett egy szeletet, aztán hozta a mély levesestálkákat.

– Ma reggel sétáltam egyet a gyümölcsösben – közölte apu.

Meredith bólintott, és leült mellé.

– Gondolom, észrevetted az A mező hátulsó részét?

– Észre. Az a lejtő jelenthet némi gondot.

– Edet és Amandát ráállítottam az ügyre. Ne aggódj a szüret miatt!

– Voltaképpen nem is aggódtam. Valami más járt az eszemben.

Meredith beleszürcsölt a levesébe, ami sűrű és finom volt. Házi készítésű bárányhúsgolyók ízes, sáfrányos lében, selymes metélt tésztával. Ha nem fordítana rá különös figyelmet, befalná az egészet, és akkor futhatna egy újabb kilométert délután.

– Ó, igazán?

– Át akarom állítani azt a mezőt szőlőre.

Meredith lassan leeresztette a kanalát.

– Szőlőre?

– A Golden Delicious már nem a legjobb fajtánk. – Mielőtt a lánya félbeszakíthatta volna, a férfi feltartotta a kezét. – Tudom, tudom! Ezt a helyet a Golden Deliciousön építettük fel, csakhogy a dolgok változnak. Az ördögbe, majdnem 2001 van, Meredith! Most a boré a jövő. Úgy gondolom, képesek volnánk minimum jégbort és kései szüretelésű bort készíteni.

– Most, apu? Ilyen időkben? Az ázsiai piac szűkül, és egy vagyonunkba kerül a gyümölcsünk elszállítása. Egyre erősödik a verseny. A pokolba is, a profitunk a múlt évben tizenkét százalékkal csökkent, és az idei év sem néz ki jótányit sem jobban! Éppen csak fenntartjuk magunkat.

– Hallgatnod kell az apádra! – szólt közbe anyu.

– Jaj, kérlek, anyu! Hiszen te még csak nem is jártál a raktárban azóta, hogy felújítottuk a hűtőberendezést. És mikor vetted el utoljára legalább egy pillantást az év végi kimutatások valamelyikére?

– Elég legyen! – szakította félbe apu, majd felsóhajtott. – Nem akartam vitát szítani.

Meredith fölkelt.

– Vissza kell mennem dolgozni.

Átvitte a levesestálkáját a mosogatóhoz, és elmosta. Aztán a maradék levest beöntötte egy műanyag tárolódobozba, begyömösölte az elképesztően megtömött hűtőszekrénybe, és elmosta a fazekat. Az kongva koccant neki az edényszárítónak, ami hangosnak tűnt a csöndes helyiségben.

– Nagyon finom volt, anyu. Köszönöm!

Gyorsan elbúcsúzkodott, és kiment a konyhából. A bejáratnál visszavette magára a kabátot. Már kint állt a tornácon, beszívva az éles, jeges levegőt, amikor az apja megjelent mögötte.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Tudod, hogy milyen lesz december és január táján. A tél kemény időszak a számára.

– Tudom.

A férfi a karjába vonta, és szorosán megölelte.

– Mindkettőtöknek jobban kell próbálkoznotok.

Meredith nem tehetett róla, de ez megbántotta. Egész életében ezt hallotta az apjától. Csak egyszer szerette volna azt hallani, hogy anyunak kell jobban próbálkoznia.

– Úgy lesz – válaszolt, teljessé téve a saját kis tündérmeséjüket, ahogyan mindig. Ő *fog is* próbálkozni. Mindig azt tette, de ő meg az anyja úgyszemint kerülnek soha közel egymáshoz. Ez a hajó már réges-régen elűszott.

– Szeretlek, apu – mondta, arcon puszilva a férfit.

– Én is szeretlek, Meredinci – vigyorodott el az apja. – És gondold át a szülőit! Talán még válhatok borásszá, mielőtt meghalok.

Meredith gyűlölte az efféle vicceket.

– Nagyon mókás.

Elfordult, odament a kocsijához, majd beindította a motort. Hátramenetbe tette a terepjárót, aztán körbefordult vele. A szélvédőt csipkéző havon át meglátta a szüleit a nappali ablakán keresztül. Apu a karjába vonta az anyját, és megcsókolta. Nehézkesen táncolni kezdtek, noha valószínűleg nem szólt zene a szobában. Az apjának szüksége sem volt rá, mindig azt mondogatta, hogy neki szerelmes dalok szólnak a szívében.

Meredith ugyan elhajtva hátrahagyta a meghitt jelenetet, de vele maradt az emléke annak, amit látott. A munkanapja egész hátralévő részében, mialatt a profitjuk maximalizálására utat keresve analizálta a működésük különféle szempontjait, és mialatt végeérhetetlen vezetőségi és ütemező gyűléseket ült végig, azon kapta magát, hogy felidézi, mennyire szerelmesnek néztek ki a szülei.

Igazság szerint soha nem tudta megérteni, hogyan lehet képes egy nő szenvedélyesen szeretni a férjét, ugyanakkor semmibe venni a gyerekeit. Nem, ez így nem igaz. Anyu nem vette semmibe Mereditht és Ninát. Csak éppen nem törődött velük.

– Meredith?